

В приветствието си академик **Кирил Попов** казва:

„Многоуважаеми професор Чакалов, нашите първи стъпки на поколението математици, към което принадлежим, бяха щастливо водени от нашите учители професорите **Емануил Иванов**, **Спиридон Ганев** и **Марин Бъчеваров**. Основата, която получихме от тях, беше здрава и върху нея можеше да се твори с успех. В това време Париж и Гьотинген бяха големи огнища, където се даваше тон на развитието на математиката. Подготвен още в София да можете да следите това развитие и дейно да участвате в него, Вие имахте щастието като млад асистент да бъдете командирован в чужбина. Вие избрахте Гьотинген, към който град бяха обърнати очите на математиците от цял свет. Там работеха Ландау, Риман и Дирихле; там бяха закърмени много математици от цял свят. Вие имахте щастието да попаднете в тази среда в момента, когато кипеше интензивен математически живот, и се увлякохте в потока, който завладяваше всички, дошли тук. Под влиянието на **Хилберт** Вие проникнахте в геометрията, а **Ландау** Ви разкри теорията на числата, която остави следа в целия по-нататъшен Ваш творчески живот. Завърнал се в София, Вие донесохте този жар, който предавате на Вашите по-млади и също талантливи колеги. Във Вашите лични трудове вее духът на Хилберт и Ландау. В редица публикации в Годишника на Софийския университет и в много математически списания в чужбина Вие засегнахте най-тънките математически проблеми Вашето окончателно оформяне не би било пълно далеч от **Париж**. След Париж Вие отпътувахте за Италия, където математиката е била на най-голяма почит от векове. От това време са най-хубавите Ваши трудове върху теорията на функциите. Ние всички бяхме възхитени от Вашите работи върху теорията на редовете. Нашата академия и чуждите академии приемаха Вашите трудове с голяма благодарност и навсякъде в чужбина Вие срещахте учени, които Ви приемаха приятелски. Аз, като Ваш колега още от началото, Ви пожелавам все тъй бодро да разнасяте името на нашата малка, но с голямо име страна.“

В приветствието си професор **Аркадий Стоянов** казва:

„Почитаемо събрание, на мен — най-старият асистент на професор Чакалов — е възложена деликатната задача да изложа някои по-характерни моменти от неговия живот. Познавам го от **1915 г.** Тогава бях студент от първи семестър в Софийския университет, а професорите **Чакалов**, **Ценов** и **Попов** — единствени преподаватели по диференциално смятане и анализ. Те сами водеха упражненията си. През **1916 г.** всички студенти влязоха в казармата, а оттам — на фронта. В края на **1918 г.** се завърнахме в нашата „Алма матер“ и почти всички попаднахме в шести семестър. Това означаваше, че студентите трябваше да се подготвят за три семестъра, а на фронта те бяха забравили всичко. Нашите професори успяха да се справят с тази задача. Чакалов, отскоро произведен в извънреден професор, ни чете лекции върху елиптични функции и кратък курс по дескриптивна геометрия. Като лектор ни се хареса много, понеже говореше бавно, точно, ясно и никога не правеше грешки. Освен това Чакалов четеше лекции по аналитична геометрия, диференциално смятане, висша алгебра, вариационно смятане, тригонометрични редове и избрани въпроси от елементарната математика. Беше много строг изпитвач, но изпитваше спокойно и изискваше от студентите разбиране, а не само запаметяване. Оценките му бяха точни и справедливи. Аз не се срамувам да кажа, че и досега изпитвам по примера на Чакалов.

---

* На 5 март 1956г- на тържествено честване на 70-ия рожден ден и на 50-годишната научна дейност на академик Л. Чакалов приветствия поднасят акад. К. Попов и проф. А. Стоянов. Горните текстове са стенограми на тези приветствия, направени от Александър Николов.

Днес всеки професор задължително води семинар за студентите, но някога активни семинари се водеха от малцина. В семинара, воден от Чакалов, се разглеждаха твърде разнообразни въпроси. Докладите се изнасяха от студенти и професор Чакалов винаги ги посещаваше. През юни 1926 г. бях назначен за асистент при катедрата на професор Ценов със задължение да обслужвам катедрата на професор Чакалов. Тогава той споделяше с мен всички свои идеи и аз го слушах „сърз зяпнала уста“. Аз и по-късно не съм се стеснявал да се допитвам до проф. Чакалов и винаги съм намирал неговата помощ. Чакалов разви голяма дейност и във Физико-математическото дружество в София. Истински полезна работа тук той е започнал още в момента, в който дружеството започна да издава списанието си — 1905 г. Особено ценни бяха задачите, които той помещаваше в него. Ценните качества на Чакалов привлякоха вниманието на Министерството на народното просвещение, което често му възлагаше провеждане на държавни изпати. Тук е мястото да изтъкна една особеност на професор Чакалов — че не обича да пише учебници, при все че е написал над 100 труда. По диференциални уравнения излезе един отлитографиран курс; по елементарна математика излезе един курс през 1939 г. с голямо закъснение. Заедно с професор Георгиев той написа хубав учебник по планиметрия за средните училища, но се оказа много труден за гимназиалните учители. От 1925 г. проф. Чакалов влезе в Българската академия на науките и там прояви забележителна дейност, която продължава до днес. Да пожелаем на проф. Чакалов още дълги години щастлив живот и плодотворна дейност.“